

Sygn. akt II K 314/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Bieńkowski

Protokolant: sekr.sąd.Agnieszka Klimek

Przy udziale Prokuratora : -

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej -,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 29.09.2014 r. i następujących

sprawy: **M. K. (1)**,

syna M. i J. z d. S., urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 lutego 2010 roku w W. i w O. działając wspólnie i w porozumieniu z B. M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili pokrzywdzonych K. i C. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 20.000 złotych, wprowadzając ich w błąd w ten sposób, że M. K. (1) składając B. B. (1) obietnicę otrzymania części tej korzyści, zaplanował popełnienie tego czynu i wskazał sposób realizacji swojego planu, następnie przekazał mu uprzednio podrobioną legitymację służbową Inspektora Nadzoru Budowlanego, wystawioną na nazwisko R. R. oraz uprzednio podrobione upoważnienie numer 143/010 do przeprowadzenia kontroli budowlanej w A. (...) w O., wystawione na nazwisko R. R., wskutek czego B. B. (1), godząc się na propozycję M. K. (1) i realizując jego plan, udał się do lokalu A. (...) przy ul. (...) w O., należącego do pokrzywdzonych, gdzie używając powyższych dokumentów jako autentycznych, podał się za funkcjonariusza publicznego R. R.- Inspektora Nadzoru Budowlanego i za wykonanie czynności związanej z jego funkcją, w postaci sporządzenia protokołu kontroli budowlanej wymienionego lokalu, zażądał kwoty 30.000 złotych,

- tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zb. art. 227kk w zw. z art. 11 § 2 kk

ORZEKA :

I. oskarżonego **M. K. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw.J. B. kwotę 1176 zł oraz należny od tej kwoty podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu;

III. na podstawie 632 ust.2 k.p.k. koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. K. (1) jest bratem pokrzywdzonej K. G. (1).

Oskarżony na początku 2009 roku opuścił zakład karny i zamieszkał razem z rodziną K. G. (1). Do połowy 2009 roku wymienieni zamieszkiwali wspólnie w W., zaś latem 2009 roku przeprowadzili się w okolice P..

Pokrzywdzeni K. G. (1) i C. G. (1) w 2009 roku dysponowali większą sumą pieniędzy, którą zamierzali zainwestować.

Za namową oskarżonego M. K. (1) postanowili założyć w O. pub.

Pokrzywdzeni K. G. (1) i C. G. (1) uzgodnili wówczas, że oskarżony M. K. (1) pomoże im w tworzeniu, a następnie prowadzeniu lokalu, za co mieli dzielić się zyskiem z prowadzonej działalności.

Pokrzywdzona K. G. (1) w dniu 01 lipca 2009 r. założyła firmę (...), zaś 1 października 2009 r. podpisała umowę najmu lokalu mieszczącego się przy ul. (...).

Od 1 października 2009 r. pokrzywdzeni razem z oskarżonym M. K. (1) rozpoczęli prace adaptacyjne lokalu i zaczęli załatwiać wszystkie niezbędne formalności związane z prowadzeniem pubu.

Faktycznie wszystkimi pracami związanymi z otwarciem lokalu zajmował się oskarżony M. K. (1) na podstawie otrzymanego od K. G. (1) pisemnego upoważnienia.

M. K. (1) w tym czasie w tworzeniu lokalu A. (...) współpracował z R. T. (1). Współpraca ta trwała do 20 grudnia 2009r. kiedy to R. T. (1) został zatrzymany przez Policję.

W lokalu A. (...) przeprowadzone zostały prace remontowe, w tym część prac została wykonana przed sporządzeniem przez architekta projektu adaptacji. Projekt adaptacji ostatecznie został zatwierdzony przez Nadzór Budowlany w O., a prace wykonane w lokalu zostały odebrane przez Inspektora Nadzoru Budowlanego w O..

Wszystkim pracami w lokalu A. (...) zajmował się oskarżony M. K. (1), zaś rola pokrzywdzonych K. G. (1) i C. G. (1) sprowadzała się praktycznie do opłacania rachunków i faktur przedkładanych przez oskarżonego M. K. (1).

Oskarżony M. K. (1) w pewnym momencie postanowił samodzielnie prowadzić lokal, na co pokrzywdzeni nie wyrazili zgody. Ustalili wówczas, że to oni będą zajmować się prowadzeniem lokalu i jego finansami, a oskarżony M. K. (1) będzie otrzymywał tylko wynagrodzenie. Oskarżony M. K. (1) nie zgodził się na to, zaś ostatecznie po kłótni o mieszkanie po zmarłej matce, zakończyli współpracę.

Oskarżony M. K. (1) w dniu 19 lutego 2010 roku wyprowadził się z domu pokrzywdzonych i przestał z nimi utrzymywać kontakty.

/dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 158v. – 159, 124, 261 – 262, 197 akt II K 1426/10, 226 akt II K 1426/10, k.603-604 zeznania K. G. (1), k. 6 – 10v. akt II K 1426/10, 57v. - 61 akt II K 1426/10, 88v. akt II K 1426/10, 159 – 160, k.604v-605 , zeznania C. G. (1), k. 12v. - 14 akt II K 1426/10, 129v. – 130 akt II K 1426/10, 160 – 160v.,k.605-606 /

Oskarżony M. K. (1) po wyprowadzeniu się od pokrzywdzonych K. G. (1) i C. G. (1) przebywał w Z..

W miejscowości tej przebywał również B. B. (1).

Najprawdopodobniej od oskarżonego dowiedział się on o nieprawidłowościach przy przeprowadzeniu remontu lokalu (...) - niezgodnie z projektem, bez zgody instytucji upoważnionej do wydawania zezwoleń na remont, budowę.

Następnie B. B. (1) podrobił legitymację służbową inspektora nadzoru budowlanego i zaopatrzył się w dokumenty w postaci: upoważnienia do przeprowadzenia kontroli budowlanej i protokoły kontroli budowlanej.

W dniu 25 lutego 2010 roku R. T. (1) przywiózł B. B. (1) do O..

B. B. (1) około godz. 16.00 wszedł do lokalu A. (...) przy ul. (...).

Na miejscu B. B. (1) przedstawił się podając imię i nazwisko R. R. i że jest on inspektorem nadzoru budowlanego. Gdy weszli do biura B. B. (1) twierdził, że w lokalu ma przeprowadzić kontrolę w związku z wykonaniem prac remontowych bez zezwoleń. Przedłożył im kodeks karny z artykułami dotyczącymi odpowiedzialności karnej za zawalenie się dachu oraz upoważnienie do przeprowadzenia kontroli.

Podał ponadto, że jeżeli stwierdzi nieprawidłowości, to zamknie lokal na 12 miesięcy i może nałożyć grzywnę w kwocie 500.000,- zł. Twierdził tam też, że od jego kontroli zależy, jak przedmiotowa sprawa będzie załatwiona, a na kartce napisał 30. C. G. (1) zapytał, czy chodzi o kwotę 30.000,- zł, co B. B. (1) potwierdził. Pokrzywdzeni ostatecznie zgodzili się na zapłacenie B. B. (1) żądanej przez niego kwoty, a K. G. (1) udała się do banku, by wypłacić pieniądze.

Zachowanie i przedkładane dokumenty wzbudziły nieufność pokrzywdzonych, którzy zawiadomili Policję.

/dowód: zeznania B. B. (1), k. 258 – 260, k.759-761 , k.69 – 70 akt II K 1426/10, 75 – 76 akt II K 1426/10, 81 akt II K 1426/10, 264 akt II K 1426/10, 547 – 547v. akt II K 1426/10, zeznania R. T. (1), k. 316 – 318, 319 – 320, 103v. – 104 akt II K 1426/10, zeznania K. T., k. 319, 319 - 320

Pokrzywdzona K. G. (1), po uzgodnieniach na Policji, wróciła do lokalu A. (...) i wręczyła mu kopertę z kwotą 20.000,- zł, twierdząc, że znajduje się w niej kwota 30.000,- zł.

B. B. (1) schował kopertę i udał się w kierunku bocznego wyjścia, po czym zawrócił i poprosił pokrzywdzonych, by wypuścili go głównym wejściem.

Wychodzącego z lokalu B. B. (1) zatrzymali nieumundurowani funkcjonariusze Policji.

/dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 158v. – 159, 124, 261 – 262, 197 akt II K 1426/10, 226 akt II K 1426/10, zeznania K. G. (1), k. 6 – 10v. akt II K 1426/10, 57v. - 61 akt II K 1426/10, 88v. akt II K 1426/10, 159 – 160, 321 – 322, zeznania C. G. (1), k. 12v. - 14 akt II K 1426/10, 129v. – 130 akt II K 1426/10, 160 – 160v., zeznania P. G., k. 160v., k. 26v. – 28v. akt II K 1426/10, zeznania A. K., k. 161, 33v. – 34 akt II K 1426/10, zeznania M. M. (1), k. 161, 31v. - 32 akt II K 1426/10, zeznania P. P., k. 161, 37v. – 38 akt II K 1426/10, zeznania J. W., k. 161, 35v. – 36 akt II K 1426/10, zeznania M. H., k. 160v. – 161, 118v. – 119 akt II K 1426/10, k.614-615 , zeznania K. P., k. 315, 116v. – 117 akt II K 1426/10, k.636-637 , zeznania S. L., k. 145v. akt II K 1426/10, zeznania R. Z., k. 262, 128v. akt II K 1426/10, k.614 zeznania B. B. (1), k. 258 – 260, k.69 – 70 akt II K 1426/10, 75 – 76 akt II K 1426/10, 81 akt II K 1426/10, 264 akt II K 1426/10, 547 – 547v. akt II K 1426/10, zeznania R. T. (1), k. 316 – 318, 319 – 320, 103v. – 104 akt II K 1426/10, zeznania K. T., k. 319, 319 - 320 , M. M. (2) k.762).

Ponadto Sąd ustalił również , że oskarżony M. K. (1) ma przyznany status świadka koronnego.

W toku postępowania, z uwagi na wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego, oskarżony M. K. (1) poddany został badaniu sądowo-psychiatrycznemu. Biegli lekarze psychiatrzy w pisemnej opinii stwierdzili, że oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem. Lekarze psychiatrzy nie stwierdzili u oskarżonego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, rozpoznali natomiast u oskarżonego zaburzenia reaktywne i nieprawidłową osobowość

/opinia sądowo-psychiatryczna k. 231 – 234 akt II K 1426/10/

Oskarżony M. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego, k. 197 akt II K 1426/10, 226 akt II K 1426/10/

W toku pierwszego rozpoznania przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zaprzeczył aby znał osobiście B. B. (1). Twierdził, że wie od K. T., że B. B. (1) o dyskotecę pokrzywdzonych rozmawiał z R. T. (1). R. T. (1) był swego czasu jego dobrym kolegą, współpracowali razem przy tworzeniu lokalu A. (...) w O.. Twierdził, że współpraca i kontakty zakończyły się jeszcze przed otwarciem lokalu, bo jego siostra nie zgadzała się, by R. T. (1) był ich współnikiem, a on poparł tę decyzję. R. T. (1) z tej decyzji nie był zadowolony. Wskazał, że on nie jest skonfliktowany z R. T. (1). Przyznał też, że po zakończeniu współpracy R. T. (1) ich oszukał, podstępem wyłudził podpisanie umowy sprzedaży auta z C. G. (1), który wcześniej od niego pożyczył. Wyjaśnił, że razem z siostrą byli pod domem T., on im wówczas powiedział, że samochód jest zajęty i znajduje się w komisariacie, faktycznie R. T. (1) go użytkował.

Wyjaśnił, że nikomu, w tym B. B. (1) nie przekazywał żadnej legitymacji służbowej, nie potrafi powiedzieć dlaczego B. B. (1) go pomawia. Nie dawał B. B. (1) numeru telefonu i nie rozmawiał z nim przez telefon. Nie jest w stanie powiedzieć, czy spotkał się towarzysko z B. B. (1), nie przypomina sobie takiego spotkania.

We wcześniejszych wyjaśnieniach zaprzeczył aby znał B. B. (1) i aby się z nim spotkał. Twierdził, że nie proponował ani jemu ani nikomu tego co ma zarzucane. Wyjaśnił, że z pokrzywdzonymi pracował przy tworzeniu dyskoteki, potem się pokłócili i on odszedł. Powód kłótni to sprawa rodzinna. Mimo kłótni był zawiedziony tą sytuacją, nigdy w jego głowie nie powstał plan ani nie podjął żadnego kroku aby zrobić jakąkolwiek krzywdę fizyczną, czy materialną K. G. (1) i C. G. (1). Wskazał, że dużo zawdzięcza pokrzywdzonym, nigdy bezpośrednio nie groził pokrzywdzonym. Przyznał, że były kłótnie o mieszkanie.

Wskazał, że B. B. (1) zna z rozprawy, mógł o nim słyszeć od R. T. (1), gdyż oni się kolegowali. Mógł go gdzieś widzieć ale tego nie pamięta. B. B. (1) rozmawiał na temat dyskoteki z R. T. (1), świadkiem tych rozmów był K. T..

W kolejnych wyjaśnieniach wskazał, że w mediach krążyło wiele informacji na jego temat i z jego udziałem, jednakże on występował zamaskowany i osoba która wcześniej go nie widziała, po obejrzeniu tych materiałów, miałaby raczej problemy z jego rozpoznaniem.

Wskazał, że jego stosunki z siostrą K. G. (1) nie były i nadal nie są najlepsze, jednakże to jest jego najbliższa rodzina i nie mógłby jej skrzywdzić. Nie mógłby też brać udziału w przestępstwie przeciwko swojej siostrze. Zaprzeczył aby dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego, k. 158v. – 159, 124, 261 – 262/

W toku kolejnego rozpoznania sprawy przez Sąd oskarżony podtrzymał swoje uprzednie wyjaśnienia i zaprzeczył popełnieniu zarzucanego mu czynu.

(dow : wyjaśni.osk.M. K. k.603v-604)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego uznać należy za wiarygodne, w tym sensie , że nie zostały, zdaniem Sądu, w sposób jednoznaczny obalone.

Podkreślić bowiem należy , że uznanie relacji oskarżonego za wiarygodną w zakresie czynu zarzucanego mu w toku ponownego rozpoznania sprawy , wynika przede wszystkim z braku wystarczających i jednoznacznych dowodów podważających jego twierdzenia.

Nie ulega wątpliwości , że głównym dowodem obciążającym oskarżonego są relacje B. B. (1), złożone w toku postępowania przygotowawczego i w sprawie II K 1426/10 przed Sądem.

(k. 69 – 70 akt II K 1426/10, 75 – 76 akt II K 1426/10, 81 akt II K 1426/10, 264 akt II K 1426/10, 547 – 547v. akt II K 1426/10)

Nie można nie zauważyć, że depozycje powyższe zostały złożone przez wymienionego w charakterze podejrzanego i oskarżonego.

Nie można w tej sytuacji wykluczyć, że relacje takiej treści motywowane były chęcią minimalizowania własnej odpowiedzialności i grożącej kary poprzez przerzucenie odpowiedzialności na osobę oskarżonego.

W świetle relacji B. B. z omawianego etapu postępowania to oskarżony miał być pomysłodawcą, organizatorem i głównym beneficjentem oszustwa.

Przedstawiając się w roli podrzędnego wykonawcy B. B. mógłby więc liczyć na łagodniejsze potraktowanie, co w świetle jego uprzedniej karalności za przestępstwa przeciwko mieniu miało niebagatelne znaczenie.

Ta również okoliczność może tłumaczyć konsekwentne podtrzymywanie takiej wersji aż do momentu wydania wyroku.

Nie jest do końca jasne skąd B. B. (1) wiedział o dokonanych jeszcze przed zatwierdzeniem projektu pracach budowlanych, formalnie rzecz biorąc w sposób nielegalny, co stanowiło następnie podstawę szantażu.

Za najbardziej prawdopodobną uznać należy wersję, w której B. B. dowiedział się o tym fakcie od M. K. (1). To oskarżony bowiem był najlepiej w tej materii zorientowany i miał w tym zakresie najpełniejszą wiedzę.

Nie oznacza to jednak, że oskarżony współdziałał czy chociażby inspirował postępowanie B. B..

Jest to oczywiście możliwe, jednak takie ustalenie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego stanowiłoby obrazę art.5§2 k.p.k.

Nie można bowiem wykluczyć, że B. B. (1) wiedzę na temat prac budowlanych w lokalu (...) uzyskał od R. T. (1), z którym miał przyjechać z O..

Tak twierdzi wymieniony świadek (zezn. k.103, k.316-317 II K 1426/10, k.643-644) i nie jest to wersja nieprawdopodobna.

Nawet biorąc pod uwagę fakt jego zatrzymania przed wystąpieniem tej kwestii i nieobecność na miejscu jako prawdopodobne (a co najmniej możliwe) ocenić należy uzyskanie takiej informacji od oskarżonego.

Skoro R. T. również był zaangażowany w proces przystosowywania wspomnianego lokalu do planowanych funkcji, naturalnym tematem rozmowy mogły być kwestie związane z tym procesem i nie sposób wykluczyć, że taką informację świadkowi oskarżony przekazał.

Niezależnie jednak od źródła informacji (które mógł wszak B. B. uzyskać przypadkowo) brak jest, zdaniem Sądu wystarczających dowodów na współdziałanie oskarżonego w popełnionym przestępstwie.

Przekonanie o sprawstwie oskarżonego prezentowane przez C. G. (1) oparte jest na domniemaniu, że tylko M.K. znał problemy architektoniczne i miał motyw, aby zaszkodzić pokrzywdzonym.

Jest to domniemanie uzasadnione, jednak nie poparte w wystarczającym stopniu dowodami w rozumieniu procesowym.

Zarówno C. jak i K. G. (1) nie wskazywali w swoich zeznaniach, aby B. B. wspominał o oskarżonym w trakcie dokonywanego przestępstwa, nie powoływał się niego również po zatrzymaniu przez Policję (w obecności pokrzywdzonych).

Jest przy tym charakterystyczne, że przynajmniej w początkowej fazie postępowania oboje pokrzywdzeni byli przekonani, że to brat K. G. (1) był inspiratorem poczynań B. B., co mogło przyczynić się do takiej a nie innej treści wyjaśnień tego ostatniego.

Niezależnie od przyczyn zmiany stanowiska K. G. (względy rodzinne, ewentualnie obawa przed oskarżonym) i konsekwentnej postawy C. G. na relacjach tych świadków nie sposób oprzeć tezy o niewątpliwym udziale oskarżonego. Oprócz bowiem domniemań i wniosków wynikających z **ich** przekonania odnośnie kręgu osób posiadających wiedzę na temat wykonania prac budowlanych, informacji bezpośrednich o udziale M. K. zeznania wymienionych nie zawierają.

(dow : zeznania K. G. (1), k. 6 – 10v. akt II K 1426/10, 57v. - 61 akt II K 1426/10, 88v. akt II K 1426/10, 159 – 160, 321 - 322 zeznania C. G. (1), k. 12v. - 14 akt II K 1426/10, 129v. – 130 akt II K 1426/10, 160 – 160v)

Relacje B. B. (1) w toku całego postępowania są z kolei chwiejne i zmienne.

Do momentu wydania wyroku dotyczącego jego osoby podejrzany i oskarżony B. B. (1) utrzymywał, że działał wspólnie z oskarżonym, który zaplanował i zorganizował przestępstwo.

(k.69 – 70 akt II K 1426/10, 75 – 76 akt II K 1426/10, 81 akt II K 1426/10)

Po zmianie statusu procesowego stwierdził, wykonując kuriozalną wręcz wolę, że – z jednej potwierdza wcześniejsze relacje, a z drugiej że „osoba, która przyjeżdżała francuskim samochodem i namawiała mnie by wyłudzić pieniądze to nie był oskarżony.

Taką wersję B. B. lansował na dalszym etapie postępowania, wywodząc iż osoba „która wszystko z nim załatwiała” przedstawiała się jako „M., M. K. (1)”, że była grubsza niż oskarżony

Tłumaczył ponadto, że na rozprawie przed Sądem (gdym był obecny oskarżony M.K.) nie sprostował omyłki, gdyż „nie było możliwości”.

(k. 258 – 260, 759-761)

W ocenie Sądu te zmienione relacje B. B. z uwagi na oczywistą wręcz absurdalność i brak elementarnej logiki uznać należy za niewiarygodne.

Z kolei w zakresie dotyczącym oskarżonego wyjaśnienia B. B. składane na etapie przed wydaniem wyroku co do jego osoby, mogą stanowić przyjętą linię obrony, a istniejących w tym zakresie wątpliwości, zdaniem Sądu, nie da się usunąć.

Przemawia to przeciwko uznaniu i tych depozycji za wiarygodne.

W konsekwencji jedynie relacja B. B. dotycząca jego zachowania w tym zakresie jakim została potwierdzona zeznaniami innych świadków, obejmująca sam moment popełnienia przestępstwa może zostać uznana za wiarygodną.

Inne przeprowadzone w sprawie dowody z punktu widzenia odpowiedzialności karnej M. K. (1) uznać należy za nieistotne.

Zeznania pracowników klubu (...) i osób współpracujących z firmą pokrzywdzonych oraz funkcjonariuszy Policji dotyczą w zasadzie wyłącznie B. B. i potwierdzają jego sprawstwo.

(dow : zeznania P. G., k. 160v., k. 26v. – 28v. akt II K 1426/10, zeznania A. K., k. 161, 33v. – 34 akt II K 1426/10, zeznania M. M. (1), k. 161, 31v. - 32 akt II K 1426/10, zeznania P. P., k. 161, 37v. – 38 akt II K 1426/10, zeznania J. W., k. 161, 35v. – 36 akt II K 1426/10, zeznania M. H., k. 160v. – 161, 118v. – 119 akt II K 1426/10, k.614-615, zeznania K. P., k. 315, 116v. – 117 akt II K 1426/10, zeznania S. L., k. 145v. akt II K 1426/10, zeznania R. Z., k. 262, 128v. akt II K 1426/10, k.614

Podobnie za relewantne z punktu widzenia odpowiedzialności M. K. uznać należy relacje K. T. (k.319-320 , k.761v) i M. M. (2) (k.762).

Reasumując w przekonaniu Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala w sposób pewny i nie budzący wątpliwości przypisać oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przypomnieć w tym miejscu należy wielokrotnie podnoszone w orzecznictwie poglądy , że :

Sprawstwo czynu winno być dla sądu meriti bezsporne, a nie prawdopodobne, nawet gdy stopień tego prawdopodobieństwa jest duży.

(Wyrok z dnia 2 kwietnia 2009 r. Sąd Najwyższy II KK 303/08) ,

Oraz

Brak możliwości jednoznacznego ustalenia, w oparciu o dostępne i ujawnione dowody, stanu faktycznego to nic innego jak stan "niedających się usunąć wątpliwości", do których nie tylko może, ale musi mieć zastosowanie reguła określona w art. 5 § 2 k.p.k. Wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść jednak również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy.

(LEX nr 485030 – Postanowienie z dnia 18 grudnia 2008 r. Sąd Najwyższy V KK 267/08 LEX485030)

Wobec uniewinnienia oskarżonego o kosztach sądowych orzeczono zgodnie z art. 632 pkt. 2 kpk,